

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
pol leta 4 " — "
četrt " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
pol leta 5 " — "
četrt " 2 " 60 "

Vredništvo in opravišтво je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " 2krat,
4 " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 80 kr.

Pad Francoske in Slaveni.

I.

Slavni francoski pisatelj in politik graf Alekso Tocqueville je 1845. leta pisal o svojem narodu: svet lahko kakor mu je drago francoski narod občuduje, povzdiguje, v zvezde kuje, hvalisa, obrekuje, z nogami gazi in tepta, zaničuje in tudi psuje, toda nikdar ne bo svetu ta čudoviti narod indiferenten postal; „esprit français“ bode celi svet zanimal toliko časa, dokler ne bo zadnji francoski glas v Evropi omolknil. — Kakor da bi bil preroško pred videl sedanje prežalostne čase svojega nesrečnega naroda, katerih doživeti mu po sreči osoda ni več dopustila, izrekel je z navedenimi besedami graf veliko resnico. Akoravno so Tervtoni francoski narod za zdaj tako pogazili, poteptali, ožulili, oropali in ponižali, da sama „Times“ pravi, ka se od časov 30letne vojske ni nikjer več v Evropi na taki tolovajski način vojska vodila, vendar dandenes celi svet najbolj pozorno na Francosko gleda in dan za dnevom z največjo zanimivostjo bere in poprašuje, kaj je v Parizu novega, kaj se tam godi, med tem ko Berlin, čeravno za „kaiserstadt“ po „olle Willem“ dekretiran, ostane le dolgočasni, usnjati Berlin v peščenem Brandenburgju, zbiralističe in središče najfevdalnejših „junckerjev“ in odgojišče najbolj drveno-disciplinarnih koprollov. — Že s početka vojske so bila sočutja vsakega pravega Slavena na strani tistega naroda, kateri nam je po vsem svojem dejanji in nehanji, po svoji gibčnosti, po svoji podvzetnosti, po svojem navdušenju za velike ideje in po vsem svojem značaju tako podoben, sličen in recimo v kratko tako simpatičen. Po Sedanu in po padu Metza, ko je ves svet mislil, da je z francoskim vojevanjem zdaj pri kraju, občudovali smo divno, velikansko rodoljubje cellega naroda, talent in energijo mladega Gambette, ki je po sto- in stotisočev vojakov tako rekoč iz tal izkopal, drhtalo nam je veselja in radosti srce, ko je Aurelles de Paladine prvokrat Bavarce v bitki pri Coulmiers namlatil, ali nepopisna tuga in žalost nas je obuzala, ko so orijski boji in vsi naporu Chanzy-a, Bourbacki-a, Faidherbe-a in viteza vseh vitezev junaškega Garibaldija brezvspešni ostali. Imeli so pa tudi ti naši raznovrstni občutki opravičeni dvojni vzrok: prvič ležeči v simpatiji za narod sam po sebi, kateri je v praksi največ storil za napredek človečanstva, in drugič gledé na politično stanje Slavenstva.

Kteri pošteno misleči Slaven pa ne bi imel simpatij za tisti narod, ki ni samo v teoriji po svojih profesorjih v opravljenih katedrih razvijal načela o enakosti vseh stanov in vseh narodov in o svobodi in bratinstvu, ampak ki je po svoji veliki revoluciji s svojimi republikanskimi armadami vsemu svetu oznanoval evangelij podlage sedanje civilizacije, to je: razdrobljenje vseh fevdalnih spón in odnošajev, tega izvirno-germanskega zavoda, ki je bil do velike revolucije temeljni namen skoraj vsem sestavam državnega življenja v Evropi.

Da ima pa res francoski narod več simpatije nego kateri drugi tuji narod med nami Slovenci, ne le samo pri izobraženih temuč tudi med prostim našim narodom, posebno pri naših kranjskih kmetih, dokaz so nam temu spomini iz časov prve republike in prvega Napoleona. Še dandenes ti navdušeno sem ter tje kak starček pripoveduje, kako uljudni, dobri, postrežni in pravicoljubni ljudje so bili Francozi. Nihče ne pripoveduje, da bi bili francoski vojaki na Slovenskem kje

kako vas za zabavo ali pa iz maščevanja na vseh štirih ogalih zažgali in na smrt prestrašene in begajoče vaščane v plamteče njihove hiše nazaj podili, kakoršne „špase“ si so nositelji kulture na iztok in na zapad skoraj vsak teden sedanjega vojskovanja privoščili. Nihče ne pripoveduje, da bi bili Francozi 1809. leta kakega vjetega stotnika kranjske črne vojske z vrvmi zvezali, na dve kladi položili, pod njem zakurili in tako živega spekli, kakor so napravili nositelji kulture na iztok in na zapad z kapitanom franc-tireur-jev pri Dijon-u, kar je dal Garibaldi uradno na licu mesta konstatirati in zapisnik za večne čase o tem kulturnem činu napraviti. Nihče ne pripoveduje o tem, da bi si bili morali 1809. leta naši od Francozov polovljeni Dolenjci, ki so kakor črna vojska napredujoče francoske čete pri Novem mestu z orožjem v roki napadli, sami svoje mrtvaške jame izkopati, v ktere bi bili p tem popadali iz francoskih pušek zadeti, kar so navadno nositelji kulture z vjetimi franc-tireur-ji prakticirali. Niti nihče o tem ne pripoveduje, da bi bili kedaj Francozi vjete sovražne vojščake v kakem mestu pred vpljenjene topove vpregli, ktere bi bili morali skoz celo mesto kakor črna živina vleči za zabavo in za „juks“ inteligentne sodrge, kakor je to storil „narod mislecev“ v Mecklenburgu s francoskimi jetniki in francoskimi topovi. In časniki nositeljev kulture so kaj ne, gotovo pri takem „civilizatornem“ činu svojega naroda zarudeli in ga z ostrimi besedami žigosali in obsodili — o ne, temuč rekli so, da je bil to jako smešen prizor, prav primeren pustnemu času in da bi se Mecklenburčani ne bi bili mogli za pustne burke lepše zabave izmisliti! — Da, da, ne obstoji kultura samo v tem, da zna človek brati in pisati in da je tako discipliniran, da se dače rajše poprej ustreljiti, nego poveljem svojega „frajtarja“ do zadnje pičice ne vbogati; prava civilizacija obstoji v izobraženju srca in v blagosti čustev, in v humanitarnih nazorih, kateri dušo cellega naroda navdajajo in napajajo.

Tudi grozoviti Nena Sahib, početnik strašne indiške revolucije proti Angležem, se je poprej v fraku v najfinejših salonih angleškega visokega društva kretal, krasnim ladies-em iz dinastičnih obitelji dvoranih, angleško literaturo počenši od Chaucer-ja do Thackeraj-a do pičice poznal, Shakespeare-a in Byrona v svoj materinski jezik prevedel, ali vse to ga ni prečilo, da ne bi bil organiziral na balu v Delhi znanega grozovitega morenija vsega kar angleško ime nosi, bodisi mož, žena ali otrok, čin s katerim se je strašni punt Sepoj-ev proti angleškemu gospodarstvu začel. Ali Nena Sahib se tudi ni nikjer poprej hvalisal, niti dal hvalisati, da kulturo na iztok nosi in da civilizacijo po svetu trosi.

Iz teh vzrokov se naš narod od taistih dob, kar ni več gospodar svoje osode na lastni zemlji z največjim veseljem spominja dobrih francoskih časov, kakor časov, v katerih so vladali v Iliriji red, pravica, promet, blagostanje in spoštovanje do naše narodnosti in do našega jezika. Naš narod se še dobro spominja, da takrat niso hodili francozki kulturonošci kakor sedanji sodelavci ljublj. „Tagblatta“ v naše pokrajine z namenom naš narod zasramovati, obrekovati, zaničevati, v nič devati in ga pred vsem svetom z najgršim blatom mazati, ampak prišel je v Ljubljano slavni francozki pisatelj Charles Nodier, intimni prijatelj našega Vodnika, časnik „Telegraph officiel“ vredovat z namenom se našega jezika učiti, našo povestnico, naše običaje poznati in po spisih francoski narod in s tem ves izobraženi svet z

nami seznaniti. To so bili opravičeni vzroki, da je stal naš narod v zadnjem strašnem boji s svojimi simpatijami odločno na strani francoskega naroda.

Ker se pa politika ne dela po simpatijah in po čuvstvih, bomo prihodnjič govorili o tem, kateri so bili razlogi, ki so naš narod morali na to, da je tudi iz političnih ozirov stal na francoski strani.

Dr. V. Zarnik.

Nekaj važnejih določeb vojne postave.

(Iz Pravnika.)

(Dalje.)

Stavni komisiji pridani zdravniki presodijo, ali je oča, oziroma brat zaradi dušnih ali telesnih napak nezmožen za delo in potem stavna komisija gledé na druge merodajne okolščine odloči, ali se začasna oprostitve dovoli ali ne. Iz te določbe izvira, da se pred stavno komisijo vabijo vsi stavi podvrženi brez razločka, in pa očetje ali bratje, kateri se imajo zdravniško pregledati. Ako bi tedaj zadnje imenovani ne prišli pred stavno komisijo, začasno oprostenoje bi se ne smelo dovoliti. Črez razsodbo stavne komisije je pripuščena pritožba na deželno vladu v 14. dneh.

Pred stavno komisijo priti pa ni treba:

- a) Očetom ali dedom, ki so dovršili 70. leto, ako župan potrdi, da niso zmožni sami se živiti;
- b) onim svojcem (Angehörige), katerih očitna nezmožnost za preživljenje se po natančnih uradnih preiskavah brezdvomno dokaže, in
- c) onim svojcem, katerih popolna in stalna nezmožnost si kaj prislužiti se je dokazala že pri prejšnji komisijijski preiskavi s tem, da imajo na sebi take telesne napake, ktere to nezmožnost spričujejo in ktere vsakdo lahko vidi brez natančnejše zdravniške preiskave;
- d) stavi podvrženi (Stellungspflichtige), kateri so se po natančnih pozvedbah okrajne gospodske brez dvombe spoznali za take, ki so očitno nezmožni za vojaško službo (offenkundig Untaugliche), naj se od okrajne gosposke oprosté od tega, da bi se morali osobno staviti pred stavno komisijo.

Začasno oprostitve pa zadobi stavi podvrženi le takrat, ako podpore potrebni ali njih pooblaščenosti to zahtevajo in s spričali utrdijo, ko se fantje popisujejo, to je meseca decembra vsacega leta, ali vsaj do redne stave (Stellungstag); sicer bi se reklamirani, ko bi ga k vojakom potrdili, po tem mogel oprostiti le zaradi zoperpostavnega uvrstenja, in plačati bi se moralo v vojno blaginico 20 gl. odškodovanja, ako bi kaki stroški narasli.

Prošnja (reklamacija) za začasno oprostitve, ki je s prilogami vred koleka (štempelja) prosta in ktera se navadno le ustno opravi, mora se utrditi s sledečimi prilogami:

- 1) S pozvedbo o rodovinskem stanu, kar se dobi od pristojnega g. župnika (fajmoštra);
- 2) potreba reklamiranega za preživljenje podpore potrebne rodovine se mora dokazati s spričalom lastnoročno podpisanim od dveh občinskih udov, ktera imata tudi k stavi poklicana sinova, pa ne prosita za nju oprostenoje ali odpuščenje od dejanske službene dolžnosti. To spričalo ima zapopadati: a) Zaznambo reklamiranega in tistih rodovinskih udov, katerim v prid se oprostenoje zahteva; b) koliko ima rodovina nepremakljivega posestva ali vsaki ud posamezno, s pristavkom

kraja in občine, hiše ali hiš, potem zemljišč po katasterski meri in po razredih (Kultursgattungen) skupaj; c) zaznambo pripomočkov (virov), obrtnije ali opravila, iz kterega dobiva rodovina oziroma vsaki nje posamezen ud, vzlasti tudi reklamirani življenje, in v koliki meri, po tem, ali so razmere reklamiranega take, da more rodovino zdatno podpirati; d) koliko se plačuje državnih davkov brez deželnih in občinskih priklad skupaj in posebej; e) da je preživljenje omenjenih rodovinskih udov v resnici odvisno od reklamiranega, da je to dolžnost doslej resnično in v kateri meri da jo je spolnoval, in da to po natančnej preiskavi in vestnem preudarku razmer, in po lastnem prepričanju podpisana moža potrdita. — Spričalo mora še potrditi župan zaradi podpisov in zapopadka. Dalje mora še potrditi, da imata podpisana sinova, ki sta za ono leto podvržena stavi, in razločiti, v katero letno vrsto sta vpisana. Ako bi v občini ne bilo takih dveh mož, ali pa če bi ne znala niti brati niti pisati, ali bi se branila spričalo podpisati, takrat ima okrajna gosposka sama pozvedeti in stavni komisiji predložiti, kar je vedeti treba.

(Konec prih.)

Dopisi.

— rps. — **Iz Ljubljane**, 1. aprila. [Izv. dop.] Gotovo se bralci Vašega lista čudijo, da je postal Dežman župan, ko sem jaz še malo dni pred volitvijo trdil, da je za to mesto c. kr. birokrat Anton Laschan izbran. Tako je tudi bilo do zadnjega dne pred volitvijo, ko se je mahoma začela agitacija proti Laschanu. Petnajst mestnih očetov je odločilo, rekli so namreč, da vsi odstopijo, ako se Laschanova kandidatura ne zavrne. Nemčurji so namreč v svojem mnenju jako spremenljivi, šest ur je zadostovalo in gosp. Laschan ni bil več liberalen mučenik, ampak kar je v resnici — c. k. birokrat. Si je pač mislil „Vsaka reč le en čas trpi.“ Laschan je bil tako srečno odpravljen, pa koga voliti? Dr. Schaffer, Pirker, Recher vse nič, ta imena so že za na „tandemarkt.“ V tej sili se spomnijo na Dežmana in vse je kričalo Dežman, Dežman, kakor poprej Laschan. Tako so postali Dežmanov oče župan, ker nobenega drugega pripravnega bilo ni. Kot župan se niso še nič premenili in jaz jih skrbno ogledujem, kje jim „priprost mestnjan in kolega“ tiči. Politični krogi so zelo radovedni, če Dežman kot župan, kateri bi moral vendar biti nekoliko uzvišen nad strankami, še ostane predsednik konst. društva, ali pa se tej časti odpove kakor njegov prednik dr. Suppan. V krogih davke plačujočih pa pretresajo vprašanje, bo li Dežman stanoval

na rotovži ali ne. Kje ravno stanuje, na tem nikomur ni ležeče, pa če stanuje Dežman na rotovži se prihranita dva policaja, ktera ga sedaj stražita, kajti na rotovži ga vendar nihče vkradel ne bo. — Upor krojačev še ni končan. Samo dva mojstra sta se do sedaj pogodila. Nar bolj se je do sedaj skazal krojač Fink, znani navdušenec za velociped. Obljubil je svojim delalcem „auf Ehrenwort“ poboljšati plačo za 20 prct., pa ko vsled te obljube zopet delati začno, jih je hotel še slabše plačevati nego poprej. Se ve da so delalci delo opustili. Po tej dogodbi se je rodil v Ljubljani smešen bonmot; tacemu, ki besede ne drži, ne pravijo več „figa“ ampak „finka-mož.“

— rps. — **Iz Ljubljane** 3. aprila. [Izv. dop.] Pretekla sabota je bila 1. aprila in nemškemu gasilnemu društvu se je zdel ta dan posebno ugoden napraviti „kneipe.“ Da se „feuerscheu“ skazuje le v „kneipah“, — k katerim bi jim memogredo rečeno netrebalo ni prve in tretje brizgalnice, ni posebne obleke, ni tega imena, ni posebnih ceremonij — da se tam čez moč napijo pijanega vina in se navlečejo omotnega piva, to bi jim nihče ne zameril, da pa po „kneipah“ tako „on-gavijo“ to jih ravno ne priporočuje. Ker je bil v nedeljo god njihovega načelnika Doberlet-a, napravili so mu ob desetih „zastaveničko“, kar je gosp. Doberleta tako ganilo, da jih je nadaril vedrom vina in piva. Tudi to bi še nikogar ne brigalo. To pa, da je štorkljalo 50—60 „feuerscheu“ ob 1. uri čez polnoči brez privoljenja z muziko, pijano kričaje in vriskaje od kazine do Doberletovega stanovanja, da so motili nočni mir, da jih nihče ni ustavljal, to je škandal. Kje so bili ljubljanski policaji in njih rudeči nosovi? Pred malo časa še so se ustavljali in zapirali ljudje kričajoči „živio“, okolo Dežmanovega stanovanja se niti glasno govoriti ni smelo, „feuerscheu“ pa ima posebno pokroviteljstvo. Da bi bil kaj enacega storil Sokol, ali kako drugo narodno društvo, vsi vojaki v Ljubljani bi bili po konci. Gosp. Dežmana, kje je Vaša prislovica: „gleiches Recht für Alle“? Pa to še ni bilo vse, duh vina in piva vlekel jih je še na kolodvor v restavracijo, kjer je bilo več dijakov, ki so peli slovenske pesmi. „Feuerscheu“ protestira proti petju slovenskih pesmi dijaki pa niso hoteli ubogati poveljem blazega društva in „feuerscheu“ je hotel pričeti pretep. Policaji začno posredovati in opominjajo k miru, pa udje gasilnega društva pravijo, da jim nihče nima zapovedovati. Ker le ni bilo miru, so vzeli policaji štiri izmed tih nemških jučakov pod pazduho, ali kakor se sicer pravi, jih „aretirali.“ Ko so svojo pijanost v jutro prespali, so jih v vsej milosti izpustili. Zgodilo se jim ni nič, celó policaji so neki dobili dolg nos, da so se predrznili s takimi omikanimi (?) ljudmi tako strogo postopati. To je glasoviti „gleiches Recht für Alle“; če bi policaji kacega kmeta s svojimi tolkači še tako bili, kakor sem že več-

krat videl, ne bodo dobili graje. Taka je nemška vlada! —

Politični razgled.

O avstrijski notranji politiki ni ničesa poročati, izvemši morebiti vsakovrstne več ali manj predrzne kombinacije, kdo bode prevzel kmetijsko ministerstvo. Vmes se časniki pečajo še s tem, pojdeta li ministra Habietinek in Jireček čez praznike v Prago posredovat spravo s Čehi. Zada je vesti pa odločno trdijo, da ostanejo ministri na Dunaji razen Beusta, ki gre obiskat svojo družino v Švico. Tedaj same osebnosti, pravi „tihi teden v politiki.“

Od drugod tudi ni posebnih novosti. V Belemgradu se je 3. t. m. slovesno praznovala petdesetletnica oslobodenja turškega jarma, v Monakovem se stranke ločijo pro et contra Döllinger-a, v Madridu je kralj odprl narodni zastop „Cortes“ ter rekel med drugim, da je potrebno, da se Španjska začne razvijati, da se mnogo v upravi in denarnem oziru predružači — kar je itak že celému svetu znano — ter da se njegova korist vjema s koristjo naroda, kar mu vsakdo prav rad verjame.

Naj bolj zanimive, pa tudi naj bolj tužne so novice iz Francoske. Česar se je bilo bati, to se je vresničilo. Francozje prelivajo lastno kri. 3. t. m. namreč so se sprijeli pariški uporniki in vojaki narodne vlade v Versailles na južni strani Pariza pri Chatillonu Fontenay-aux-Roses. Upornikov kateri imajo generale Duval, Bergeret, Eudes, Chardon, Ravnier, Piedy, Flourens, Henry in Walster je bilo nad 100.000 z 200 topovi. — Namen jim je bil polastiti se mesta Versailles in zasačiti narodno vladu. Boj je bil ljut, poročila o njem iz Versailles in Pariza so si skoro popolnem nasprotna. Toliko pa se med vrstami bere, ka se upornikom ni posrečilo priti do Versailles, marveč, da so jih vojaki narodne vlade zapodili nazaj v Pariz. Zlasti je k temu pripomogla znana trdnjava Mont Valerien, ki je v oblasti narodne vlade in je svojimi mnogimi topovi sula smrt med vrste upornikov. Prejšnji pruski rovi in zakopi so bili narodni vladi k temu vspehu posebno koristni. Flourens in Henry, generala upornikov, sta neki ubita, Bergeret s 15.000 mož pa zajet. General Vinoy je odločil s svojimi konjiki bitko in uporniki so se spustili v obupen beg. Koliko je mrtvih in ranjenih še ni znano. Boj se je 4. t. m. ponovil pa upornikom v nesrečo, kajti iz Versailles se brzojavno poroča „da je Thier v nočni seji navdušenim narodnim zastopnikom naznanil, da so uporniki zmagan, ter obljubil skoren konec vsega upora.“

Dosedanji ruski poslanec na Dunaji Novikov bo neki nadomestil poslanca v Carigradu Ignjatjev-a.

Listek.

Posiljeni tourist.

V Tridenti meseca marca.

Čestiti bralec! ali je že kedaj hlaon sopel s taboj čezi Brenner? Najbrže še nikedar? Pa naj ti ne bode žal zato! — Kajti iz skušnje vem, da vsak Slovenec, potrtega in tesnega srca potuje čezi njega v južne Tirole. Tudi jaz nisem delal izjeme!

Precej pri odhodu iz domovine namenil sem se, ti sem ter tje kaj pisati. Razni okoliši mi tega niso tako dopuščali, kakor bi bil rad. In zdaj so že celi, dolgi meseci pretekli od tega. Zatoraj ti ne bom pravil, ker se bojim, da bi kaj narobe ne bilo in da bi se vsega dobro ne spominjal, kako sem doma jemal slovo, kdo mi je srčno, kdo le na videz stiskal roko; ne bom ti našteval kakovšni potoci solzá so mi oči zalili, ko sem zadnjikrat pogled obrnil na znano okno, kake podobe so plavale pred mano in kaki spomini so se budili v srcu: „Adijo le zdrava ostani!“ — Sam ne vem dobro po kterih ulicah in kako sem na kolodvor hodil, kedaj je lukamatija zabrlizgal, kedaj je to ali to postajo s hripavim glasom conducteur naznanjeval, koliko popotnih je tu prirastlo, koliko odšlo, in tebi je še manje treba

vediti. Malo te briga, da bi te vodil po mestih takih kakor je nevhaležni Gradec, od koder ti vsaka novica nekaj kapelj žolca rodi; in po Dunaji, po tem nenasitljivem molohu, kjer se za tvoj pot poseda in za tvoje žulje ploska Offenbachu. Dosti te ne zanimiva, koliko centov se naklada parobrodu „an der schönen, blauen Donau“. Se ve, da bi bil moral reči namesti „centov“ millier-ij zdaj, ko se tudi Avstrija pripravlja, da prestroji svoje starokopitno merilo in tehtnilo, ko bomo namesti vrčka 0-5 liter piva pili. Pa ta izraz je francoski! Za meter se bo vpeljalo v Avstriji „Stab“ itd. In jaz bi bil moral zapisati za „millier“ — Tonne!

Izpodtaknil sem se nekoliko pri predmetu. Pa odpusti mi; vsaj ceste tudi niso vedno ravne. — Ako bi se ti, ljubi bralec, peljal po Donavi, bi tebe kakor je mene srce bolelo, gnjus bi se ti vlegel okoli ustnic in jeza bi ti pest stiskala, če bi gledal na bregovih, cele vrste sivih podrtij iz onih žalostnih fevdalnih časov, kjer so bile ostudne zalege nekdanjih trinogov, ki so ko orli se spuščali s svojimi kremplji na ubozega meščana, na nesrečnega seljaka, ki so ju drli in trli, ropali in požigali, kar se jim je poljubilo. — In če bi Linc videl, rekel bi, da je lepo, prav lepo mesto in življenje tamo veselo in živahno! Pa kako prijetno ti še le dene široka dolina, zeleni holmi, prijazne vasi in

bele, snažne hiše od todi do Solnograda. Kako sem naglo v Innsbrucku! Innsbruck sem si mislil kedaj, ko sem ga poznal iz časnikov, za čudno, za strašansko „črno“ mesto. Pa je čedno in symetrično sozidano! Kakor drugod se tu vse peha za življenje! Opazil nisem, ali imajo paternostri večje jagode, kakor pri nas, ali manje. Tudi ljudje hodijo, kakor mi, in ne po kolenih, kar se o njih pisari. Hlače imajo na kolenih prav cele in nič bolj oddrgnene, kakor drugje! Kar se mi je od Innsbrucka dalje zgodilo, boš trdil, da je bilo to od Ljubljane do Zidanega mosta, ker tamo je meja slovenščini; dalje je svet zanjo z deskami zabiti. Ali ne ljuba zadrega me je drugače podučila! Mraz je, da vrabci s streh cepajo. Zamotan v vse svoje premoženje sedim v kotu nekega coupe-ja in zamišljen gledam lastno sapo, katera se k kor dim gosto vrti in vzdiguje krogi mene. Prav je imel Turgeniev, da je vse postavil za dim in zopet dim! Zdaj neki gospod, ki ima dobro rejeno telo zavito v backovih kožicah in na glavi kučmo do poli ušes potegneno, robasto odrine zamrznjena vratica ter me hlastno v božjem jeziku pobara, če imam pravico tukaj zmrzovati? Nevoljen sem bil, da nikedar tako, ker sem dotične izkaznice v najspodnjem žepu imel. Pa je že tako! Človek mora včas, da mu je laglje, dušek dati svojej nevolji. Se ve da je vedno

kteri bode minister zunanjih zadev. Na Dunaj pa pride Stremuhov, dosedaj ravnatelj azijskega oddelka v Parlamentu. Imenovanje se bo objavilo po ruski veliki noči.

Razne stvari.

* (Odtvorenje šole na koroškem kolodvoru v Mariboru.) Na cvetno nedeljo se je svečano odpravila šola za otroke železničnih delavcev na koroškem kolodvoru. Kakor je pri enakih in podobnih svečanostih navada, bilo je vse slovesno: gospoda iz Beča, med njimi g. vitez Burg, potem gospodje iz Gradca in mnogo častnih gostov iz Maribora, godba, pokanje i. t. d. Pričujoč je bil tudi prvi osnovatelj te šole, g. Aleksander Gottschalk. Kdo je ta mož, ki se je pri vsej tej svečanosti s posebno zmernostjo in skromnostjo odlikoval, naj povemo tu z besedami, katere je „Slov. Nar.“ sam l. 1869 v 84. listu pod „Razn. stvarmi“ o njem že enkrat priobčil: „Kakor se nam je iz zanesljivega vira povedalo, daroval je mašinski vodja južnega železniškega društva, g. Aleksander Gottschalk, rodом Rus, odgojen v Parizu, 11.400 gld. za ustanovitev in vzdržanje šole, namenjene otrokom delavcev na mariborski železniški delavnici.“ Nam se je potrebno zdelo, posebno poudarjati, da je človekoljubni osnovatelj te šole člen onega naroda slavenskega, katerega psovati in z rogovi malati je skoro „bon — ton“ postalo — pri Nemcih, katerih novejša slava gre posredno ravno tem toliko črtjenim Rusom. — Kakor je navada, govorilo se je pri tej svečanosti primerno, nekaj pa tudi neprimerno, dā! celó na ravnost popolnoma brez taktno. Za g. Burgom je namreč g. dr. M. Reiser, mariborski župan in rojen Švaba besedo povzel. Kdor sedanjega župana že delj časa pozna, ta ve, da nikakor ni govornik, in da se tudi pri tej priložnosti ni govornika skazal. Ali to samo bi nič ne dejalo; vsakemu ni dar besede dan; pa g. župan se pri tej priliki ni mogel izogniti onemu srdu, ki ga že dolgo časa zoper Slavene v srcu kuha in na jeziku nosi. Ta šola, tako blezo je g. R. rekel, je edina čisto nemška šola v Mariboru in ima imenitno nalogo, biti trdnjava Nemčiji in nemški kulturi; v njej se hvala Bogu ne bode razlegal glas „narodnostnih homatij“ (nationaler Umtriebe)! — Teda ne omiki in izobraženosti sploh, in kar je g. Burg naudarjal, krščanski omiki ima po g. Reiserjevem poljubju ta šola služiti, ampak samo nemški kulturi ter ima biti orožnica proti Slavenom in posebno proti Slovincem! G. dr. Reiser ni pomislil: 1) da je župan mariborski, da Maribor stoji na slovenski zemlji, da Maribor od Slovencev živi in obogatuje, in da je črna in studna nehvaležnost in — ne-

varna igrača, Slovence na steno pritiskati; 2) ni pomislil, da je več kakor polovica delavcev slavenska; da ta šola stoji pod avstrijsko državo in da tudi za njo kakor za južno železnico sploh veljajo avstrijski zakoni, namreč čl. 19. ustava, kateri bode enkrat tudi izvršen, kljub našemu švabskemu županu in kljub zvižacem nemško-liberalcev. Potem takem manjka g. Reiserju pravega takta, ker se ni mogel pri odprtju tako imenitnega zavoda kakor je šola, izdržati, da ne bi jecljaj nekoliko starih fraz, nabranih v „Tagespost“ in „N. fr. Presse“, ter jih prodajaje za lastno modrost, žalil slovensko občinstvo. V karakteristiko tega brez taktnega župana povemo našim bralcem, da bodo vedeli „wess Geistes Kind er sei“ resnično dogodbo o njem. Med mnogimi bolečinami, ki jih ima baje g. Reiser v svojem vsakdanjem in političnem življenju je bila tudi ta, da je enkrat kandidiral. Kakor sploh navada mu pri zboru volilcev nekdo stavi neko interpelacijo, g. Reiser pa jezno odgovori, ka se on sploh ne pusti interpelirati, ka ne sedi na šolski klopi, nego da je svoje izpite že davno dovršil itd. Tako se je odrezal, klobuk vzela in odišel izmed volilcev, ki za hip niso vedeli, ali bi se smejali, ali pa jokali. Pri tacem možu tedi ni čuda, če županska ošabnost prekipi in se jecljaje javlja. Za Boga, gosp. dr. M. Reiser, „Das war ein Schwabenstreich“!

* (Uradniška spovednica.) Iz Ljubljane se nam piše: Deželna vlada v Ljubljani: Deželni prvosednik Baron Conrad Eibesfeldski govori slovenski za silo, piše ne. Prvi deželni svetovalec knez Lothar Metternich ne zna prav nič slovenski in se tudi nič ne trudi, da bi se kaj naučil. Deželni svetovalec dr. Schöppel ne zna prav nič slovenski. Deželni svetovalec J. Roth govori in piše slovenski. Deželni svetovalec Hočevar samo kranjsko govori in tudi jako slabo piše. Deželni svetovalec vitez Höffer-Saalfeld govori in piše slovenski. Policijski svetnik Ahčin govori le kranjski. Nadzornik ljudskih šol dr. Jarc govori le kranjski in tudi v tem jargonu piše. Medicinalni svetnik vitez Andrioli govori le kranjski. Vladni koncipist Alpi ne razume besedice slovenski, tudi nemški jako slabo zna, samo laški. Koncipist Weiglein govori prav malo kranjski. Koncipist Gastieger ne zna prav nič slovenski. Okrajni glavar Röder govori le kranjski. Koncipist R. Endlicher govori slovenski in tudi piše po mogočnosti. Koncipient dr. Hinterlechner zna samo kranjski. Koncipient Baron Gušič govori slabo kranjski. Koncipient Dollhof govori in piše slovenski. Konceptspraktikant Graf Pače govori in piše slovenski, in se naš jezik pridno uči. Kancelijsko osebje: Ravnatelj Andrej Logar govori le kranjski. Oficial Paschali ravno tako. Oficial Čuber, pl. Okrog, ravno tako. Oficial Paulin

ravno tako. Oficial Mallner ravno tako. Oficial Wellić ravno tako. Oficial Harring ravno tako. Oficial Walla ne razume prav nič slovenski. — C. k. okrajno glavarstvo v Ljubljani: Okrajni glavar žl. Schivitzhofen govori le kranjski. Okrajni komisar Elsner govori za silo kranjski. Oficial žl. Premierstein govori še precej slovenski, pisati noče. Koncipist deželne vlade Rülling govori „mizerabel“ kranjski. Kancelist Ahčin zna samo kranjski. Kancelist Tomec govori in piše slovenski. — C. k. finančna prokuratura: Finančni prokurator dr. Kaltenegger ume slovenski, pa se mu neizmerno studi. Finančni svetnik dr. Zajc le kranjski govori, pisati pa še to ne zna. Dr. Sieberer ne zna prav nič slovenski. Dr. Račič zna slovenski in tudi veliko bere slovenski, pisati ne zna in tudi neče. Dr. Šranc ne zna prav nič slovenski. Archivar Lorenz zna malo kranjski. Oficial Jan kranjski govori, piše ne. — Deželne uradnice: Pomočni urad pri deželnem odboru: Deželni tajnik Hofbauer govori dobro slovenski, piše za silo. Koncipient Matvez Kreč piše in govori dobro slovenski. Kancelijski oficial Jožef žl. Pagliaruzzi govori le kranjski, pisati ne zna. Kancelijski oficial Juri Mihalič zna prav slabo kranjski, govori le prisiljen, piše jako neumljivo. Pripravnik Centrih govori precej dobro slovenski, piše slabeje. Dinar Pfeifer govori in piše slovenski. Dinar Stular piše in govori dobro slovenski. Dinar Willand zna malo kranjski. Dinar Toman govori in piše slovenski. Volunte'r Božič govori in piše za silo slovenski. — Deželno računovodstvo: Računovodja: Martin Ivanetič govori kranjski in tudi do sedaj slabo piše; nadejati se pa je, da se v kratkem v pisanji in govorici izuri, ker se, kakor je slišati, slovenski uči. Oficial Viktor Hoffman govori kranjski, piše nepravilno. Oficial A. Prelesnik govori in piše slovenski. Ingrosist A. Peternel govori in piše slovenski. Pripravnik Trtnik govori in piše slovenski po mogočnosti. Pripravnik Omejec govori in piše slovenski. Pripravnik Rozman govori in piše dobro slovenski. Dinar Flöre govori in piše slovenski za silo. Dinar Maru zna le v stari kranjščini govoriti in pisati. Dinar Bavdek govori in piše slovenski. — Deželna blagajnica: Blagajnik Franjo Ravnikar govori in piše prav dobro slovenski. Kontrolor Drag. Žagar ravno tako. Oficial Jožef Podkrajšek ravno tako. Dinar Štef. Filipič govori in piše, kakor rojen Nemec, slovenski po mogočnosti. — Deželna bolnišnica: Začasni oskrbnik Andrej Kremžar govori in piše slovenski. Začasni kontrolor Gabriel Urbas govori prav slabo kranjski, piše pa kakor bi otrobe vezal. Kancelist Jan. Smukavec govori in piše slovenski. Pripravnik Nikomed Brus govori in piše slovenski. Dinar Jakob Trdina govori in piše slovenski. Dinar Grafnetter govori slovenski, piše za silo, pa slabo. — Posilna de-

bolje v tacih priložnostih, ako se v mislih raznosi; jaz sem sem pa na glas mislil. In ker vedno slovenski mislim in govorim posebno na tujem, da sem bolj va en, tako sem tudi zdaj: „Vrag naj te — da mi miru ne daš!“ Pa kakor strela z jasnega me zadene, ko me gospod r da in pravice nekako sarkastično smeje se zavrne: „no le počasi gospod, da vas jezik ne otepe!“ — Kaj tukaj v obljubljeni deželi, tukaj med trdimi Nemci ta glas? Pa se vendar ni ta-le na binkoštni vtorek med apostelje pomešal, da vse razume?!

Vsaka reč ima svojo dobro stran! Tako sem tudi jaz brž pozabil na mraz, gorkota mi je iz vseh udov silila v glavo; storil sem, kar mi je dobri Kranjec velel. Vsaj za tacega se mi je predstavil. Poslušal pa nisem dalje, kako je tožil po zlatih časih, ko še ni bilo za njega časov razprtij in narodnega huskanja, ter pristavil zraven, da mu moje obnašanje potrja sprideni stan domovine. — Žal mi je bilo, jako žal, da sem kompromitiral domovino, tako žal, kolikor las imam na glavi. In teh imam veliko! Neki dolgočasni Anglež je pol življenja ljudem lase pulil in tako dolgo štel pa štel, da je izštel, da ima vsak človek normalno 130.000 las na glavi. Pomisli koliko žalosti sem prestal, predno so se vse izvrstile!

Pozabim pa vse take prizore in postanem zopet veder, ko se mi pridruži prav originalna babica, tirolka z dušo in telesom. Kratko s zelenimi in rumenimi traki navskriž obšito krilo in še krajše moderce, visoki klobuk na glavi jo je na prvi pogled izdal. Boječe sede zraven mene, dela znamenje za znamenjem in memlja s suho zakrivljeno brado, da skoraj ob nos ž njo tolče, zdaj pa zdaj se sključeno na prsi udari. Nehote me posili smeh. — Ko pa ona vidi, da sem prijazen, da se smejem, me vpraša plašljivo, sem li tudi jaz kristijan; potrdim jej. Toda zdaj pa postane zgovorna, kakor bi jej enega kolesca manjkalo. Pripoveduje, da se prvokrat pelje na tej spaki, katera ni delo človeških rok, ker jej je zlodej voz napravlil. „Vidite, sklence prepričevalno, tako vse pride čezi sedemkrat sedem in še več sedem let, kar se prerokuje. O slabi, slabi časi!“ — kmali jej zgovornost preide, ko se vozimo v prvi tunelj, zdaj jej še le živo vsa pre-rokovanja pred oči stopijo; kar trepeti. Oklene se moje roke, kakor s kleščami in miži dolgo še, ko na beli dan pridemo. Umiril sem jo še le zagotavlja je jej, da drugi predor je krajši in svetlejši. Tout comme chez nous! — Pa kamo je zabredlo pero? Kmali bi zašel v male kosce. Krivice nečem nikomur delati in ne posnemati onih pisalnih kruharjev, kateri kak kraj

komaj v perspektivi pogledajo in še ne obližnejo, pa ga trobijo na dolgo in široko po svetu.

Toraj ostaniva tu na Laškem, kjer sem z lastnimi očmi gledal in z lastnimi ušesi dalje časa poslušal. Seveda nisem na onih „blaženih tleh“, na onej zemlji, o kterej Goethe tako navdušeno in odkrito poje: froh empfinde ich mich nun auf klassischen Boden begeistert; Vor- und Mitwelt spricht lauter und reizender mir! — Srečen nisem tako, da bi obiskal mesta, kjer so se igrale največje drame človeštva, od koder se je širilo transtvo in kjer je ustajala blaga luč omike, kjer je vladala toliko vekov nevednost, laž in temota in kjer so se dvigale svitle glave mogočno nad spačenostjo človeštva. —

Trident je pohlevno mesto, ima kakih 16 tisoč prebivalcev. O njegovej zgodovinski in imenitnosti vem le toliko, kar mi je kedaj g. katehet pravil, da je tukaj sv. Lukež oznanjeval krščanstvo in da so pozneje cerkveni očetje po večletnem zborovanju l. 1563 svoj pogubilni „anathema“ izrekli čezi Luterance; v statistiki so dejali, da je staro mesto, da prede svilo, in nič drugega; in zdaj me hotè podučiti, da je strateško imeniten kraj in take stvari. Sam pa nisem v roke dobil nobene listine iz mestne kronike, na kar po nevedoma zadnem, to je vse moje znanje! — (Dalje prih.)

lalnica: Novoimenovani oskrbnik Tekavčič govori in piše slovenski, upati je tedaj, da se, ko gosp. Tekavčič službo nastopi, neha privilegium posilne delalnice nemški uradovati in da se bo uredovalo zanaprej slovenski. Adjunkt Ferd. Vilhar govori slovenski, pisati ne zna.

* (Uradniška spovednica) C. k. okrajna sodnija v Kapli: Gospod Blaž Stuchec, c. k. okr. sodnik, lomi za silo slovenski, pisati in brati ne ume, sicer povsem sovražnik naše narodnosti. G. Florjan Felm, c. k. kancelist, govori slovenski, brati in pisati malo zna. G. F. Rotter, sodnijski sluga, precej dobro govori. C. k. davkarija: G. Anton Verga, c. k. davkar, trd Nemec. G. J. Tscharmann, c. k. kontrolor, govori dobro, ako pa tudi brati in pisati ume, davek plačujoči ne vedo. G. Hahn, davkarski sluga, rojen Tirolec, toraj trd Nemec. Dalej naj omenim še neko napako: Belska občina, ktera je dolgo zaradi svoje narodnosti slovela, si je za župana izvolila tujca, ki naše razmere malo pozna, zraven pa slovenski čisto nič ne ume. H koncu lanskega leta si je omislila za vse hiše plehnate plošče z hišno št. in hišnim imenom, toda vse trdo nemške, tako da človek meni, da se znajde daleč v Nemčiji. Gospod Ivan Božič župnik v Kortah (vrednik nekdanjega

"Slovenca") je mu poslano ploščo z napisom „Pfarrhof Trögern“ plačal in županstvu z naročilom nazaj poslal, da plošče z nemškim napisom nikdar nad vrata svojega stanovanja pribiti ne pusti.

* (Jamška Ivanka) se bode ponavljala veliki ponedeljek 10. aprila v ljubljanskem gledališču. Dram. društvu je prav dobro storilo, da ravno ta dan ponavlja to igro, ker bodo imeli tudi vnenji domoljubi lepo priliko udeležiti se te predstave, kar prvokrat ni bilo tako mogoče. Gotovo zanimivo bode za marsikoga videti, kako lepo napreduje društvo, kar je posebno sijajno pokazalo ravno v tej igri in po načinu, v katerem jo je spravilo na oder.

—r— (Slovenska Matica) v Ljubljani je dobila te dni privoljenje osnovati si lastno tiskarnico.

* (Krojaška asocijacija) se je osnovala, kakor kaže današnji inserat, tudi v Ljubljani. Namen jej je, prodajati po društvenih izdelano obleko v društveni prodajalnici. Ker so take asocijacije le na korist občinstvu in rušijo zastarele monopole, obračamo pozornost bralcev našega lista na nje.

Dunajska borska 5. aprila.

Enotni drž. dolg v bankovcih	58 fl 15 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	68 " 5 "
1860 drž. posojilo	95 " 70 "
Akcije narod. banke	7 " 26 "
Srebro	122 " 60 "
Napol.	9 " 95 "

Krojaška asocijacija.

Najudaniša podpisana se osloboduje p. n. občinstvu naznanjati, da ponedeljek 3. aprila odpre

štacuno krojaške asocijacije.

Ona dela za 30% ceneje kakor vsako drugo krojaško podjetje v Ljubljani.

Za dobro blago in skrbno postrežbo je porok. Asocijacija biva nasproti Hradeckemu jarmu mostu, v hiši lekarničara Eggenberg-a v 1. nadstropji.

(1)

Krojaška asocijacija.

Vabilo na naročbo.

Vljudo vabimo vse rodoljube posebno na Goriškem in sploh Primorske Slovence, da nas blagovolijo podpirati z obilnimi naročili, pa tudi z dopisi od vseh strani. Čem zdatnejša bo duševna in gmotna podpora, ktero bomo dobivali, tem brže spremenimo naš list v tednik in mu primerno znižamo ceno.

Za zdaj bo izhajala „Soča“ vsako drugo in četrto sredo meseca in stane družbenike našega polit. društva za vse leto 2 gold., za pol leta 1 gold. in za četrto leta pa 50 kr.; nedružbenike pa za vse leto 2 gl. 50, za pol leta 1 gl. 30 in za četrto leta 70 kr.

Posamezni listi se dobijo v Gorici v bukvarnici gosp. C. Sochar-ja na Travnika blizu škofije po 10 kr.

Oznanila ali inserati se prijemajo v vseh jezikih in plačuje se za navadno tristopno vrsto, če se označilo enkrat natisne 8 kr., če dvakrat 7, četrikokrat 6 kr. in za vsak tisek 30 kr. za kolek.

Naročnina naj se pošilja in sicer najceneje in najpriprosteje po poštnih nakaznicah pod naslovom: Viktor Dolenc, dopisi pa vredništvu Soče v hiši št. 86 „Contrada Macelli“ v Gorici.

Prosimo vse tiste, kateri se mislijo naročiti, naj pošljejo naročnino nemudoma, da bomo vedeli, koliko listov se ima tiskati.

Vredništvo „Soče.“

Pisanke!!

v obliki biserov, zlatnine in srebrnine se dobe v največji raznosti pri??

August-u Thiel-u,

na primer: nad 100 briljantnih in rutinih prstanov od gold. 15 do gold. 200. — Več kot 1000 zlatih prstanov, garnitur in uhánov itd.

Celo popisavanje moje zaloge, ktera je kakor znano velikanska, bi slavno občinstvo le utrudila, vabim tedaj vsacega, da se osebno pri meni prepričati blagovoli.

AUGUST THIEL

lastnik prve in največje zaloge biserov, zlatnine, srebrnine in kineškega srebra za spodnje Štajersko v Mariboru, v gosposkih ulicah v Pajerjevi hiši.

Opomnim še, da moje pisanke niso vse enake, ampak da ima vsaka svojo posebno obliko ter da jim po mnogih letih ostaja še vedno velika notranja vrednost.

Papirji, obiskalnice, pečati in druge pisne priprave,

najbolje blago po sledeči prenoski ceni.

Geslo kupčije: Tudi za malo denarja se lahko kupi dobro blago.

Francoski papir za pisma

v ktero se zastoj vtisne vsako ime, črke in krone.

100 listov osmike, fini, beli	gld. — kr. 45
100 " angl. rebrastega ali liniranega	" — " 65
100 listov rebrastega v vseh barvah	" — " 75
100 listov četvorke, fini, beli	" — " 85
100 " angl. rebrast in liniran	" 1 " —
100 listov zavrtkov, osmerke, beli	" — " 50
100 listov zavrtkov, osmerke, rebr. močan papir	" — " 50
100 listov zavrtkov, pisanih rebrastih	" — " 55
100 listov zavrtkov, znotraj ostekljenih	" — " 60
100 listov zavrtkov, za četvorko, rebr. močan papir	" — " 65

Dve lepi črki s krono v običnem barvotisku veljati na 100 listih 30 kr., za 100 zavrtkov 30 kr.

100 obiskalnic

na dvojno lakiranim papirju, najfinejši kamnotisk, najnovejša pismenke, 1 gl., ravno take, fineje, s črnim tiskom 50 kr.

Jeklenaperesa

Regulator-peresa za vsako roko in papir, 12 peres	kr. 24
12 angleških, najboljših 12 vrst	" 10
12 ducentov (1 karton) omenjenih vrst	" 80
12 " Aluminium-peres, proti rji zavarovani	" 80
1 ducent kavčukastih peres, po svoje izvrstnih	" 10
1 ducent svinčnikov, dobrih, kr. 10, 15, 25, 35, 45.	" 10
1 ducent peresnih ročajev, kr. 10, 15, 25 30.	" 30

Jako spretni so novi mašinski svinčniki: ni jih treba ostriti, tudi se ne lomijo, 1 svinčnik v les vdolan 10 kr., v kost 15 kr., 1 svinč. s peresnim ročajem in nožem 90 kr., 1 kapsula s tekočino za 3 mesece 10 kr., 1 kos union-radir-gumi za svinec in tinto 5 kr.

Najlepše izrezani pečati s krasno pisavo. 1. pečat z 2 črkama s finim držalom 50 kr., krona velja 30 kr., cela imena po ceni.

Preše za visoko iztisnjeni tisk z imenom lepo delane f. 2.80, 3.50. Stampilije s kositarjevo škatljo, mastjo in ščetom 4 f. 50.

Najnovejša stampilije samo omakalnice napravijo 1000 iztisov, ako se mašina samo enkrat namoči, najprikladnejše za

pisarne in urade, 1 šk. z najfinijem izrezom 6 f. 50.

Nepokončljive elastične tablice za računanje po 5, 10, 15, 20 kr.

Najlepše karte za godin gratulacije, krasno izdelane po 5, 10, 15 kr., posebno lepe z vedno dišečo blazinico po 20, 30, 40, 50 kr.

Pisne mape

majhne, osmerne brez oprave s zaporico f. 1.20, 1.50, 1.80. Take z vso opravo po f. 2., 2.50. Zunaj in znotraj umetno izdelane po f. 3.50, 4, 4.50. V veliki četvorki brez oprave po f. 1.80, 2.50, z vso pisno opravo po f. 3, 3.50, 4. Umetno izdelane po f. 4.50, 5, 5.50.

Pečatne marke za pisma, ktere so zaradi svoje priročnosti, cene in varnega zapiranja boljše, nego oblati in vosek, najlepše delo z vsakojako firmo, grbom, imenom, monogramom, 500 mark po gld. 1.20, 1000 mark gld. 1.80.

Papeterije.

Lepo oskrbljen zavoj, napolnjen z raznimi krasnimi papirji po 25, 35, 50, 60, 80 k., gld. 1.

Praktično dober kup darilo je nova pisna garnitura iz vlitiga bronsa, sestavljena iz 10 kosov: 1 tintnik, 1 peresni ročnik, 1 peza, 2 pisna svečnika, 1 termometer,

1 ročen svinčnik, 1 škatljica za netilo, 1 obri-salo, 1 obešalo za kinč ali uro. Vse prav krasno izdelano in velja samo 3 gld.

Najbolje črtavno orodje.

1 škatljica 80 kr., gld. 1, 1.20, 1.50; 1 škatljica popolna gld. 1.80, 2.50, 3. 1 črtavnik 30 kr., 1 cirkelj, majhen, 30 kr., velik 40 kr. Globusi po 50, 80 hr., gl. 1, 1.50, 2, 3.

Škatlice s tušom, napolnjene z najlepšimi medenimi barvami po kr. 3, 50, 80, gld. 1, 1.50, 2.

Listnice

lepe po kr. 10, 15, 20, v usnji kr. 25, 35, 50.

Najfinejši pečatni vosek z vonjavo, rudeč po kr. 8, 10, izvstven v raznih barvah po 10 kr.

Novo iznajden tintni prah, kteremu je treba samo vode primešati, da se dobi najbolja leskeča tinta; škatljica po 20 kr.

Izgledi za navadne in kaligrafične vaje v pisanji dobri za učitelje in učenice. 1 sešit male oblike z 12 pis. kartami velja 10 kr., 1 sešit velike oblike s 30 krasnimi pisavami 65 kr. — Izgledi hitro naučiti se risanja, najnovejša metoda, za začelnike in diletante v različni izbiri 1 sešit 10, 15, 25 kr.

Dobiva se tako dobro blago edino na Dunaj pri A. Friedman-u, Praterstrasse Nr. 26.